

er Forsvarssagens Løsning efter vor Opfattelse en Umulighed. Dette Sidste anse vi som en stor Ulykke for Landet. Derfor have vi troet at burde overveie, om der ikke skulde være nogen Veie, ad hvilken det var muligt, at denne Forskjel kunde bringes til at forsvinde; derfor have vi troet at burde undersøge, om der ikke skulde kunne tænkes noget Middel, hvorved Forsvarssagen alt i denne Samling kunde blive bragt et godt Stykke fremad. Vi have i den Anledning ganske vist ikke troet, at Flertallet vilde være tilbøjeligt til at opgive hele sit Standpunkt, og det vilde ogsaa være i høieste Grad urimeligt, om vi vilde have stillet et saadant Forlangende; men vi have troet at burde følge Antydninger, som ved tidligere Leilighed paa forskjellige Maade ere komne frem. Vi have jo set, at selve de Realitetsforslag, som Flertallet har fremsat med Hensyn til Forsvarsforanstaltninger, for en stor Del indeholde Punkter, om hvilke det maa indrømmes, at de kun ere Antydninger; vi have set, at der er andre Punkter, hvor det maa indrømmes og ogsaa indrømmes af det ærede Flertal selv, at det, som der bringes i Forslag, kun ere Forsøg. Vi have derfor ikke troet, at Flertallet aldeles bestemt vilde staa paa alle Enkeltighederne i de Forsvarsforanstaltninger, det har foreslaaet, og vi have saa meget mindre havt Grund til at tro det, som der fra enkelte ærede Medlemmer og endogsaa fra meget indflydelsesrige Medlemmer i Udvalgets Flertal under Sagens Behandling er fremkommet Uttringer, som gaa i modfat Retning. Jeg sigter her navnlig til de Uttringer, der ere faldne om, at dersom man kunde blive enig om Lovforslagets § 2, vedrørende Forholdsregler til at tilveiebringe en ny Skat til Afholdelse af Forsvarsudgifter, saa vilde dette muligt kunne bidrage til, at man kunde mødes i Henseende til visse Endringer i § 1, der omhandlede selve Forsvarsforanstaltningerne. Der er et andet æret Medlem af Udvalgets Flertal, som ogsaa udtrykkelig har sagt, at hvis man vilde have Penge bevilgede til Forsvarsforanstaltninger, maatte man først gaa ind paa Principet om en Indtægts- og Formuesskat. Det er disse Hentydninger, som vi have troet ikke at burde lade ligge ubenyttede. Udvalgets Mindretal har derfor anset det for sin Pligt, uagtet Sagen er saa langt fremskreden, at gjøre et Forsøg paa at bringe Forsvarssagen frem ved at erklære sig villig til at gaa ind paa Principet om en Skat paa Indtægt og Formue. De enkelte Udvalgsmedlemmers Standpunkt lige overfor dette Spørgsmaal har selvfølgelig været forskjelligt, og for flere Medlemmers Vedkommende maa det siges, at de kun meget modstræbende have sluttet sig dertil, fordi de have anset det for tvivlsomt, saavel om en saadan Skat var nødvendig, som om en saadan Skattebasis virkelig var hensigtsmæssig. Men alle Medlemmerne af Mindretallet i Udvalget have ikke desto mindre sluttet sig sammen i Enighed om at gjøre dette Forsøg paa at

faae Forsvarssagen fremmet. Vi have imidlertid selvfølgelig kun sluttet os dertil paa den bestemte Betingelse, at der derved kunde vindes det, som var Hovedsagen for Landet, at Anvendelsen af Pengene til Gavn for Forsvaret skete paa en forstandig Maade. Da vi nu have anset det Forslag, der er kommet fra den høie Regjering, for at være et Forslag, der indeholder alle de Elementer, som ere nødvendige i enhver Forsvarsplan, — idet der forlanges Penge til Flaaden, til Udvikelse af den alt eksisterende befæstede Flaadestation her ved Kjøbenhavn og til forskjellige Anlæg ved Store-Belt, deriblandt ogsaa til Anlæg af et nyt Støttested for Flaaden ved Store-Belt, — og da vi desuden have anset det som en Selvsølge, at vi, dersom vi overhovedet skulde kunne vente at faae Forsvarssagen, ogsaa maatte søge at faae den høie Regjering og Landstthinget med, saa maatte det være Bibeholdelsen af alt det væsentlige i Regjeringens Forslags Forsvarsforanstaltninger, der fra vor Side maatte være Betingelsen for, at vi kunde gaa ind paa en saadan Skattebestemmelse. Derfor have vi lige over for Flertallet i Udvalget troet at burde gjøre det Tilbud, at vi vare villige til her i Thinget at stille og anbefale et Endringsforslag, sigtende til at fastslaa, at der i næste ordenlige Rigsdagssamling skulde forelægges et Lovforslag angaaende en Skat paa Indtægt og Formue til et Beløb af omtrent 3 Millioner Kr. aarlig, altsaa for saa vidt netop det Samme, som det ærede Flertal har foreslaaet. Vi have selvfølgelig ikke kunnet gaa ind paa Detaillerne vedrørende dette Spørgsmaal. Det er ganske vist, at vi have ladet disse fuldstændig ligge, men jeg tror, at det ærede Flertal ikke med Rette derfra har kunnet hente nogen Indvending, thi idet Flertallet har opstillet sit Forlangende om en saadan Skat, har det selv erklæret, at hvad det har nævnt, kun er Antydninger, der paa flere Punkter kunne modificeres ved nærmere Undersøgelse og Overveielse. En saadan nærmere Undersøgelse og Overveielse har selvfølgelig ikke kunnet finde Sted i de saa Dage, der ere forløbene, siden Sagen kom herind. Vi have selvfølgelig heller ikke med nogensomhelst Sikkerhed kunnet vide, om det virkelig vilde bringe Sagen frem, dersom Folkethinget fulgte det nedsatte Hæruvalg under Forudsetning af, at der var blevet opnaaet Enighed mellem dettes Flertal og Mindretal saa vel om selve Forsvarsforanstaltningerne som om den nye Skat; thi til Sagens endelige Fremme maatte jo endvidere høre, at baade Regjering og Landstthing sluttete sig dertil. Men vi ere gaede ud fra den Forvisning, at baade den høie Regjering og det høie Landstthing udelukkende ledes af Hensynet til, hvad der er Landets sande Interesse; og da vi jo alle vide, at saavel Regjeringen som Landstthinget ere stærkt gjennemtrængte af Vetydningen af en snarlig og betryggende Ordning af vort Forsvarsvæsen, saa have vi ikke tvivlet